

Aleg 1139

Sprawozdanie

Komisji gminnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego w przedmiocie ustawy wodociągowej dla miasta Podgórza.

Wysoki Sejmie!

Miasto Podgórze czyni od dłuższego czasu starania o uzyskanie dla swych mieszkańców zdrowej wody do picia i użytku domowego, a przynaglone zostało do przyspieszenia akcji reskryptem c. k. krajowej Rady zdrowia z 23. marca b. r. l. VII b. 1505, albowiem stwierdzono, że z wyjątkiem pewnej ilości studzien u stóp Krzemionek, miasto posiada wodę złą.

Magistrat m. Podgórza wdrożył przed kilku laty rokowania z gminą m. Krakowa w kierunku rozszerzenia wodociągu krakowskiego na Podgórze, które dotychczas nie są ukończone, a równocześnie wskutek uchwał Rady miejskiej przeprowadzał poszukiwania za wodą w okolicy Tyńca następnie w Kurdwanowie; gdy jednak te poszukiwania nie wydały pomyślnego rezultatu, przystąpił na podstawie opinii geologów do dalszych badań na terenie w Pychowicach.

Dotychczasowe wyniki badań są według zdania ekspertów pomyślne, analizy bowiem chemiczne i bakteriologiczne dowodzą, że woda jest pod każdym względem dobra, a prawdopodobnem jest, że ilość wody będzie wystarczającą.

Według szczegółowego kosztorysu kosztu budowy wodociągu mają wynosić 1,180.000 koron. Jakkolwiek reprezentacja miasta Podgórza nie powzięła dotychczas jeszcze stanowczej decyzji, czy miasto będzie budowało własny wodociąg czy też zawrze układ z gminą miasta Krakowa co do pobierania wody z wodociągu krakowskiego, to jednak dla zyskania na czasie już teraz przedłożyła na podstawie uchwały Rady miejskiej zatwierdzonej przez Wydział Rady powiatowej projekt ustawy dotyczącej obowiązków właścicieli realności połączenia swych domów z miejskim wodociągiem, tudzież zezwolenia na pobór gminnego podatku od czynszów najmu.

Według przedłożonego przez magistrat obliczenia rentowności, wydatki roczne na oprocentowanie i amortyzację kapitału, oraz utrzymanie ruchu i konserwację wodociągów będą wynosiły 86.0.0 koron
 a gdy z opłat za wodę do budynków rządowych, zakładów przemysłowych i t. p. spodziewa się Magistrat uzyskać około 24.300 „
 przeto pozostaje jeszcze do pokrycia reszta w kwocie 61.700 koron.
 na co ma służyć proponowany w przedłożonym projekcie ustawy podatek wodociagowy od czynszów najmu aż do wysokości 6%.

Gdy wartość czynszowa w roku 1909 wynosiła według urzędowych wykazów przeszło 900.000 K a z każdym rokiem rośnie tak, że roku 1912, w którymby ewentualnie ustawa miała wejść w życie, wyniesie niezawodnie przeszło 1,000.000 koron, przeto też proponowany podatek wodociagowy wystarczy na pokrycie wyżej wykazanego wydatku.

Wydział krajowy przedkładając uchwalony przez radę miasta projekt ustawy wodociagowej do przyjęcia, zaznacza, że ustawa nie jest w dwóch punktach w zupełności zgodną z dyrektywami udzielonemi przez Ministerstwo spraw wewnętrznych reskryptem z 25. sierpnia 1909 l. 25.941 ustalonemi w porozumieniu z Ministerstwem skarbu przy sposobności wyjednuania Najwyższej Sankcyi dla ustaw wodociagowych dla Nowego Sącza, Tarnowa i Rzeszowa, w szczególności co do postanowienia §. 5. lit. c. dotyczącego niepobierania podatku wodociagowego od realności położonych przy ulicach i placach, przy których na razie nie będzie rur wodociagowych, oraz co do postanowienia ustępu drugiego §. 5., według którego prawo pobierania opłat wodociagowych ma przysługiwać gminie przez lat 33, gdy Ministerstwo żąda, by czas trwania tego rodzaju świadczeń wynosił najwyżej lat 10.

Wydział krajowy utrzymuje jednak powyższe ustępy w brzmieniu projektowanym, jest bowiem zdania, że nałożenie obowiązku uiszczania opłat na domy nie mające możliwości połączenia się z wodociągiem miejskim byłoby większą niesprawiedliwością, aniżeli ta, która wynika z nierównomiernego traktowania mieszkańców realności połączonych z wodociągiem, a położonych w pobliżu studzien publicznych.

Co do ograniczenia zaś terminu prawa pobierania opłat wodociagowych Wydział krajowy jest zdania, że ustawa gminna z 13. marca 1899 dz. u. kr. Nr. 24. przyznając miastom prawo nakładania opłat gminnych, nie ogranicza czasokresu, na jaki one mają być przyznawane, a skoro idzie o inwestycję, na którą musi gmina zaciągnąć długoterminową pożyczkę amortyzacyjną, jest rzeczą pożądaną, by opłaty były zapewnione na cały czas spłaty pożyczki.

Z tego powodu Wydział krajowy zatrzymuje w projekcie 33-letni czasokres.

Komisya gminna rozpatrzywszy przedłożenie Wydziału krajowego, podziela powyższe zapatrywania i zgodnie z wnioskiem Wydziału krajowego wniosł:

Wysoki Sejm raczy uchwalić

załączony w/. projekt ustawy.

Przewodniczący:

Bojko.

Sprawozdawca:

Sure.

Ustawa

z dnia o obowiązku właścicieli domów w gminie miasta Podgórze połączenia swych domów z miejskim wodociągiem, tudzież o zezwoleniu tej gminie na pobór gminnego podatku od czynszów najmu i opłat gminnych na urządzenie, utrzymanie i rozszerzenie wodociągu miejskiego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel domu, położonego w obrębie miasta Podgórze, obowiązany jest po otwarciu miejskiego wodociągu w dotyczącej ulicy lub dotyczącym placu połączyć swój dom z wodociągiem miejskim (§. 2.)

Połączenie to ma nastąpić podług przepisów osobnego regulaminu technicznego (§. 13) i wykonane być może tylko przez osoby posiadające do tego uzdolnienie w myśl przepisów ustawy przemysłowej.

§. 2.

Połączenie domów z miejskim wodociągiem ma nastąpić najpóźniej do dwóch lat po otwarciu wodociągu w odnośnej ulicy lub placu. — Jeżeli właściciel domu nie wykona tego połączenia w powyższym terminie, może gmina miasta Podgórze wykonać je na jego koszt. Domy, które powstaną dopiero po zaprowadzeniu wodociągu, mają być z nim połączone przed zezwoleniem na ich zamieszkanie lub użytkowanie.

§. 3.

Właściciel domu ponosi kosztą połączenia z miejskim wodociągiem od granicy swej realności i kosztą urządzenia wewnątrz realności. Kosztą doprowadzenia wody do wspomnianej granicy ponosi gmina.

§. 4.

Gdyby koszta urządzenia wodociągowego wewnątrz domu były w stosunku do jego wartości za wysokie, może Rada miejska wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku w §. 1. określonego, jeżeli dostateczne zaopatrzenie domu w zdrową wodę do picia w pobliskiej studni publicznej wodociągowej jest zapewnione, a okoliczność ta została urzędownie stwierdzoną. Koloniom robotniczym, dalej właścicielom domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym, może Rada miejska zezwolić na urządzenie ich kosztem wspólnych studzien wodociągowych zamiast łączenia poszczególnych domów z wodociągiem miejskim. Udzielenie zwolnienia w myśl obydwu powyższych ustępów może nastąpić tylko przez Radę miejską. Przeciw odmownej uchwale Rady miejskiej nie przysługuje prawo wnoszenia rekursu. Z ustaniem powodu zwolnienia od wykonania domowego urządzenia wodociągowego zwolnienie to traci moc obowiązującą.

§. 5.

Na pokrycie kosztów urządzenia, rozszerzenia i utrzymania wodociągu miejskiego przysługuje gminie miasta Podgórza prawo pobierania przez lat trzydzieści trzy, licząc od dnia oddania wodociągu do publicznego użytku (§§. 3 i 9):

a) podatku gminnego aż do wysokości sześciu procentów (6%) zeznanego i przez władzę sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej budynków położonych przy wodociągu w obrębie gminy;

b) opłaty za spotrzebowanie wody w budynkach niepodlegających podatkowi domowo-czynszowemu, jak n. p. w budynkach rządowych, krajowych, miejskich, dworcach kolejowych itp. według ceny jednostkowej ustanowionej w taryfie;

c) opłaty stosownie do ceny jednostkowej za jeden metr sześcienny wody podług taryfy za użycie wody do celów przemysłowych, jako to fabryk, łazienek, hoteli, kawiarni, ogrodów itp. przy równoczesnem zwolnieniu tych przedsiębiorstw od podatku gminnego wodociągowego pod a) wymienionego. Podatek gminny od czynszów a) i opłaty b) i c) nie będą pobierane od realności położonych przy ulicach i placach, przy których na razie nie będą umieszczone rury wodociągowe, dopóki to nie nastąpi. Od podatku gminnego a) może Rada miejska uwolnić tych lokatorów, którzy płacą czynsz nie przenoszący 100 koron rocznie, o ile zaś użyją wody więcej ponad maximum w taryfie oznaczone t. j. ponad 50 litrów, płacą za nadmiar wody podług taryfy w stosunku do ceny jednostkowej.

§. 6.

Zwolnienie od połączenia domu z wodociągiem miejskim (§. 4) nie uwalnia od uiszczania podatku wodociągowego.

§. 7.

W granicach zakreslonych §. 5. i po uwzględnieniu dochodu z opłat (§. 5 b, c) ustanowi Rada miejska corocznie wysokość gminnego podatku wodociągowego.

§. 8.

Podatek gminny (§. 5 a) i opłaty za użytkowanie wody (§. 5 b i c) ciążą na lokatorach, względnie używających wody. Podatek ten opłaca także właściciel domu ze swego mieszkania i za mieszkanie, które tytułem darmym komuś odstąpił. Podatek ten opłacają również ci, którzy mają mieszkanie w naturze, a to wedle czynszu zeznanego lub oszacowanego. Podatek gminny (§. 5 a) i wszelkie opłaty za wodę użytą w gospodarstwie domowym uiszczają gminie bezpośrednio właściciele realności z prawem regresu do swych lokatorów. Opłaty za używanie wody na cele wymienione w §. 5 b. i c. ściągane będą wprost od tych, na których żądanie lub zgłoszenie zakład wodociągowy miejski dostarcza wody lub urządzeń wodociągowych.

§. 9.

Dzień, od którego pobór podatku wodociągowego się rozpoczyna (§. 5 a), poda Magistrat osobnem obwieszczeniem do publicznej wiadomości.

§. 10.

Do czasu, póki mieszkańcy nie będą mogli korzystać z miejskich wodociągów z powodu niewykonania urządzeń wodociągowych domowych, obowiązek płacenia podatku wodociągowego ciąży wyłącznie na właścicielach realności bez regresu do najemców mieszkań.

§. 11.

Podatek gminny wodociągowy (§. 5 a) i opłaty (§. 5 b i c) wymierza i ściąga Magistrat przez organa gminne, w razie zaś nie uiszczenia ich w terminie regulaminem oznaczonym, ściągnięcie nastąpi albo po myśli §. 4. cesarskiego

rozporządzenia z 20. kwietnia 1854 Dz. u. p. Nr. 96. na podstawie wykazu zaległości, potwierdzonego przez władzę polityczną I. instancyi albo w drodze sądowej.

§. 12.

Odpisanie rządowego podatku domowo-czynszowego wskutek opróżnienia mieszkania pociąga za sobą odpisanie podatku gminnego.

§. 13.

Regulamin techniczny (§. 1), taryfę opłat, sposób uiszczania podatku gminnego i opłat (§. 8) i wogóle wszelkie rozporządzenia wykonawcze do niniejszej ustawy uchwala Rada miejska. Uchwała ta wymaga do swej ważności zatwierdzenia Wydziału krajowego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem. W taki sam sposób może nastąpić zmiana regulaminu, taryfy i rozporządzeń wykonawczych.

§. 14.

Ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 15.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.
